

V é g z e t j e l 6. f e j e z e t

Ariana, vas árnap 19 j úlius 2020 - 16:31:52

6.

Valaki szorosan befogja a sz á m. A r é m ü l e t k i r á n t a z á l o m b ó l, automatikusan nyitom ki a szemem. Rhys felettem guggol, az ajka el é teszi az ujj át, jelezve, hogy maradjak csendben. Azt á n k i f e l é mutat, és ha azt hittem, eddig ijedt voltam, h á t t é v e d t e m.

S á r k á n y? f o r m á l o m i n k á b b a s z á m m a l, mint a hangommal. Rhys b ó l i n t.

M é g a z e l Q t t a k a r t a m k e l n i, hogy visszat érnek a f é s z k ü k b e s u t t o g j a. Á t l a b a n r o s s z u l a l s z o m, most viszont nem tudom, m i t ő r t é n t.

Felegyen esedik, k i f e l é b á m u l, ennyire tan á c s t a l a n n a k m é g n e m l á t t a m.

M e g f o g t á m a d n i? k é r d e z e m.

Ha ez az Q b a r l a n g j a? P e r s z e v á l a s z o l j a. A f a l h o z l a p u l, k ö v e t e m a p é l d á j á t. A z t á n m e g r á z z a a f e j é t. Ú g y i s é r z i a s z a g u n k a t, ez é r t n e m j ö n b e. M e g z a v a r t u k v e l e m a g y a r á z z a. K ö z e l e b b ó v a t o s k o d o m a b e j á r a t h o z, és l e t é r d e l e k. A m i k o r h á t r a n é z e k R h y s r e, é r t e t l e n ü l p i s l o g r á m, mintha legal á b b i s m e g Q r ü l t e m v o l n a. M e g f a g y a s z t o m e g y p o n t o n a t a l a j t. T a n á c s t a l a n u l s z é t t á r j a a k a r j á t, jelezve, hogy fogalma sincs, j ó ö t l e t - e. N e k e m é p p n i n c s j o b b, s z ó v a l m e g p r ó b á l k o z o m v e l e. V é k o n y ú t s i k l i k v é g i g t Q l e m k i i n d u l v a a b e j á r a t i g. O d a k i n t r Q l o l y a n h a n g é r k e z i k f e l e l e t k é n t, h o g y b e l e b o r z o n g o k.

H a g y d! R h y s t a l p r a r á n t. H a b e z á r o d m a g u n k a t, az s e m a l e g j o b b ö t l e t.

N e k e d v a n j o b b?

M e d d i g b í r o d t a r t a n i e g y s á r k á n y l á n g j á v a l s z e m b e n?

E z a z é r v h a t á s o s n a k b i z o n y u l, m e g g y Q z v e l e, h o g y t é n y l e g e l v e t e m ü l t g o n d o l a t v o l t. O d a k i n t r Q l v i s z o n t d ö n g Q l é p t e k k ö z e l e d n e k, s z á r n y u h o g á s t h a l l o k. É l e t e m b e n n e m f é l t e m m é g e n n y i r e. R e m e g n i k e z d e k, a j é g f e l f e l é k ú s z i k r a j t a m. I l y e t m é g s o s e m c s i n á l t, o l y a n, m i n t h a m e g a k a r n a v é d e n i.

M i t c s i n á l s z?

N e m s z á n d é k o s s u t t o g o m v i s s z a. A j é g m á r a v á l l a m i g é r, d e n e m t u d o m, m i t c s i n á l j a k v e l e. R h y s m e g r a g a d j a a k a r o m, h o g y r á f i g y e l j e k.

K é p e s v a g y h ú z n i e g y f a l a t, a m i e l r e j t m i n k e t? É s e z t n a g y o n g y o r s a n?

F o g a l m a m s i n c s, l e g a l á b b i s s z í v e m s z e r i n t e z t m o n d a n á m, d e n e m v e s z t e g e t e m v e l e a z i d Q t. I r á n y í t a n i p r ó b á l o m a j e g e t, e l Q s z ö r n e h e z e n s i k e r ü l, m e r t m e g z a v a r j a a k o n c e n t r á c i ó m a z a j, a m i t a s á r k á n y c s i n á l. R h y s a z o n b a n á t ö l e l, l á g y a n s i m o g a t, m i n t h a r á é r e z n e, m i v e l t u d s e g í t e n i. A j e l e n l é t e t é n y l e g m e g n y u g t a t. A j é g p á n c é l p o n t i d Q b e n s z i l á r d u l m e g, d e m i v e l á t l á t s z ó, m é g l á t o m m ö g ö t t e a b e l é p Q s á r k á n y t. R e m é l e m, Q n e m l á t m i n k e t. A m e n n y i r e t u d o m, v a s t a g í t o m k ö z ö t t ü n k a r é t e g e t, d e a v a r á z s l a t t ú l s o k n e k e m, n e m s z o k t a m e n n y i e n e r g i á t h i r t e l e n h a s z n á l n i. S z é d ü l ö k. R h y s t a r t, a z t á n c s e n d e s e n o s o n v a h ú z n i k e z d a k i j á r a t f e l é. K a p a s z k o d o m b e l é, e l k é p e s z t Q e n f á r a d t v a g y o k, a l i g b í r o k k o n c e n t r á l n i a r r a, h o v á l é p e k. A m e g r ú g o t t k a v i c s v i s s z h a n g o t v e r. R h y s v i s s z a f o r d u l f e l é m, a z a r c á n h i t e t l e n s é g. N i n c s i d Q m b o c s á n a t o t k é r n i.

É r z e m, a h o g y a l á n g b e l e c s a p a j é g f a l b a. M e g r e m e g, a u t o m a t i k u s p r ó b á l o m v i s s z a v e r n i a t á m a d á s t, d e k e v é s v a g y o k h o z z á. A v é d e l e m k i t a r t, é n v i s z o n t ö s s z e r o g y o k a f á r a d t s á g t ó l. R h y s u j j a i v é g i g c i r ó g a t j á k a z a r c o m a t, a s z á j á t a z e n y é m r e n y o m j a.

Segíts irányítani kéri. Fogalmam sincs, mit vár, de amikor kinyitom a szemem, látom, hogy a masík tenyere a jégre simul. Meg tudja tartani a varázslatom.

Hamar legyőzöm a dőbbenetemet. Ketten képesek vagyunk stabil burkot képezni a sárkány és kőztünk, de ez minden. Rhys lerogy mellém a földre.

Azt hiszem, majd este osonunk ki sűgőfáradtan. Elmosolyodom, másra nem vagyok képes. A vállának dőlök, pihenni próbálok.

Rhys hangja áraszmélek. Kicsit megisráz, hirtelenötletem sincs, hol vagyok. Kiegyenesedemültőmben, és felmérem a terepet. Azelőttünk tornyosulójégfalolvad, de kitart. A túloldalól nincskölönösebbzaj, legalábbiselsőre nemtönik fel, aztánszertefoszlik a reményem. A sárkány sajnos nem ment sehová.

Kicsit muszáj nekem is aludnommondja Rhys halkán. Bólintok, ahátamat a sziklának vetve próbálokébredni maradni. Rhys nemesegyszerűséggel azőlembe hajtja a fejét, és leint, amikor meg akarok szőlni. Kicsit zavarban van, amit elsőre nem tudok hová tenni.

Kell a testmelegvallja be. Nagyon hideg van.

Nekem fel sem tűnt, ameddig fel nem hívta a figyelmem. A jégburok vastag, ráadásul a mögöttünk lévő szikla is hűvös. Engem nem visel meg, bár mielőtt találkoztam Rhyszel, egyébként is bírtam a fagyot, hiszen abból merítem az erőm. Persze & neki igazi csapás lehet most itt.

Azt hiszem, egyedül a büszkesége tartja vissza attól, hogy jobban rám tekeredjen. Vacog, és bárártórártó a köpenyem, nem sokat segítek vele.

Valamikor el kell aludnia ennek a dögnek motyogja álmosan. Sőtétéd és előtt ki kell jutnunk.

Az ujjaimat a hajába merítem, simogatok, hallgatom a szuszogását. A szemhéjam nehéz, de tudom, hogy most nekem kell örököm. A győzelem sem segít, de be kell érnem ennyivel. Őrülök neki, hogy a sárkány feladta a támadást, eszem ágában sincs provokálni. Jobb híján emlékekkel szórakoztatom magam, felidézem a teljes kalandot, amit átéltem Rhys oldalán. Jeleket keresek, bár magam sem tudom, mire. Egyszerűen elfog az érzés, hogy valamit elmulasztottam észrevenni.

Egy ideje semmi zajt nem hallok. Csak tippelni tudom, mennyi idő telt el, de még biztosan messze van az este. Talán dől fel éjráhatunk. Csalóka idebent.

Elunom magam. Azon gondolkodom, hogyan deríthetném ki, a sárkány alszik-e. Vajon tudja tettetni? Nem sokat tudok rólok, mivel nem sejtettem, hogy valaha is találkozom egygel. Óvatosan mozdulok, hogy fel ne keltsem Rhyst. Az ujjaim a jégfalnak érintem, próbálok behatárolni, átérzeni, a magam évét tenni újra úgy, hogy köztben stabil maradjon. Az olvadóíz útját követem a belső látással. A tőcsa tüköréformálódik, bár az élmény fájdalmas számomra. Még sosem csináltam ilyet.

Percekig úgy érzem, mintha megvakultam volna. Amikor ismét kitisztul a látásom, felkeltem Rhyst. Még szorosabban simul hozzám, amint magához tér, a nyakamhoz fúrja az arcát. Teljesen átfagyott.

Hm?

Alszik.

Honnan tudod? kérdezi. Elmesélem neki az iménti élményem, mire apró bólint. Majdnem felkiáltok meglepetésemben, amikor minden figyelmeztetés nélkül a felsőm alá dugja a kezét. Megnyalja a bőrt, a szája reszket.

Mit molyelsz?

Ugye nincs szűzességi fogadalmatok, vagy ilyesmi? lehel a fülembe. Előnt a páni, dermedten ücsörgők, nem tiltakozom, pedig egyre jobban rám mászik.

Tessék? préréselem ki végül magamból. A keze megindul lefelé a hasamon, miközben megpróbál a földre

d önteni.

Nem b írom. K éptelen vagyok felmelegedni suttogja. Érzem a k éts égbees és ét, de ez nem cs ökkenteni az eny émet. Eltolom magamtól.

Komolyan olyan energiákat szeretnél felszabadítani, amit nem biztos, hogy irányítani tudunk?
Távolabb húzódik, kicsire összehúzza magát, megállás nélkül reszket. Fogalmam sincs, mit tehetnék érte, de az biztos, hogy így nem &

Lenyelem a büszkeségem. Kifőzöm a pántot a felsőmön, és közelebb merészkedem hozzá. Felemeli a fejét a karjára, dőbenten pislog rám. Az ölébe mászom, kicsatolom az ő ruháját is a pántokat. Igyekszem nem mutatni, mennyire megdobja a szívverésem, ahogy a meztelen felsőtestem feltáruhá a pántokat. Bőre nevetséges, mert úgyis érezni fogja. Megcsókolom. A bőreünk összeér, forró és ágyarád szétbennem. Rhys átölel, szorosan tart, közben fáj a szőm, és bőre élek, hogyan érveget mindez, engedem, hogy azt csináljon velem, amit akar. Amire szükség van &
Úgy érzem, lánzolok. Rhys keze végigsimít a hátamon, belopódzik a vállaimon függő ruhám alá, gyúrja az izmaim, majd lejjebb kalandozik. Nem kapok levegőt, pedig tudom, hogy nem szabad zihálnom, nem hangoskodhatok. A csókunk vad, mőmőritő, nem vagyok benne biztos, hogy éppésszel kibírom, ha ennél tovább mennék &
Rhys a homlokomnak támasztja az övét. Nem nyitom ki a szemem, nem tudnám most állni a tekintetét. A kezei immár lágyan simítanak.

Sokkal jobb sőgja az ajkamra, mielőtt még egy csókot lopna. Le akarok mászni róla, de nem enged meg. Hát, már nem fázik, az egyszer biztos.

Mennünk kellene.

Tudom.

Zavarban vagyok, amikor megigazítom a ruhám. Rhys villámgyorsan végez, figyel, ahogy összeszedem a csomagom, és újra magamra csatolom. Kerüld a tekintetét.

Gond nélkül jutunk el a barlang bejáratáig. Továbbra sincs a másík oldalról semmi mozgás, mégis félve bukkanunk ki, és még mőterekkel később is igyekszünk nesztelenek lenni. Bőzom benne, hogy Rhys ismeri az utat, mert nagyon határozottan halad előre. Mégis legalább egy óra, mire elhíszem, hogy valóban megmenekültünk.

Az utunk további része meglepően énytelenül zajlik. Rhys a tájáról mesél nekem, vagy a hozzá kapcsolódó kalandjairól. Meg kell állapítanom, nem az a fajta, aki sokat unatkozna. Folyton úton van, csatángol, olyan helyeket jár be, ahová sokan nem is merészkedni ének. Nálunk legalábbis biztosan nem akadna jelentkező. Szinte sajnálom, amikor a falum határához érünk.

Dorian!

Tetszik, ahogy kiejti a nevem. Talán háromszor, ha használta már, nem tudom megunni. Megfordulok, de szinte azonnal magához húz, a szőmra nyomja a sajátját, mielőtt rájőnnék, mire későül. Erre a bőcsőra nem szőmítottam, de eszemben sincs tiltakozni.

Csak nem azt akarod sugallni, hogy hiányozni fogok? kődezem mosolyogva, amikor elenged. Nevetni kezd.

Csak szeretnéd! Inkább én neked, nem igaz?

Fején talála a szőget, de ez úttal kevesebb a gőny a hangjában.

Nem vagy te egy kicsit beképzelt?

Nem. Ellenállhatatlan vagyok.

Mindezt olyan határozottsággal állítja, hogy fel kellene bosszantanom magam, de köptelen vagyok rá. Elkap az emlékek, ahogyan ölelt a barlangban, a gondolat, hogy a veszély ellenére bármit megengedtem volna neki. Mégsem vagyok képes

sz égyent érezni.

Nekem hi ányozni fogsz jelentem ki annak ellen ére, ahogyan viselkedik. Ell ágyul az arca, ha volt is m ég cs íp Qs megjegyz ése, nem mondja ki.

J ó, tal án te is nekem. Egy kicsit vallja be, azt án elvigyorodik. És hogy tetszett az els Q s ár k ányod?

Megcsod ál ni nem igaz án volt m ódom.

Kicsit az ért sajn álom. Rengeteg legend át és t ört énetet olvastam r óluk, amikor viszont testk özelbe ker ültem eggyel, az egyetlen, amire gondoltam, a menek ül és.

Legk özelebb elviszlek s ár k ánylesre.

Sz óval lesz legk özelebb?

Ezzel megfogom. Megvakarja a tark ój át, és a messzes égbe mered egy pillanatra.

Nem hiszem, hogy el tudn ánk ker ülni egym ást.

Zavar a megfogalmaz ás. Csal ódotts ágot érzek, pedig biztos vagyok abban, hogy nem megb ántani akart. K éptelen belet ör Qdni a megm ás íthatatlanba. Egy évvel ezel Qtt m ég meg tudtam volna érteni, de most m ár nem.

Megpr ób álhatod, ha nagyon szeretn éd.

A hangom hideg, meglepetten fordul vissza fel ém. Megr ázza a fej ét.

Nem szeretn ém ismeri el.

L átszik, hogy nincs b úcs úkhoz szokva. Hezit ál, menne is és maradna is, fogalma sincs, hogyan viselkedjen. K énytelen vagyok én elindulni els Qk ént, pedig pont ugyanannyira nem akarok, mint Q.

Legk özelebb tuttgom. Meghallja.

Legk özelebb feleli. A mosoly át viszem magammal, amikor h átat ford ítók. A l épteim hat ározottabbak, mint én. Én vissza szeretn ék fordulni &

Lefekszem a domboldalon a f qbe. Itt tal álkoztunk el Qsz ör, b ár akkor m ég nem sejtettem ennek a jelent Qs ég ét. N éha nem értem a V égzet dolgait. Semmi jel ét nem adta, hogy k öz ünk lenne egym áshoz, azt kiv éve, hogy belesz éd ültem a tekintet ébe. Mi ért nem kor ábbi id Qpontot l áttak a sorsomban, ha m ár akkor tal álkoztunk?

H át te megker ült él?

Matteo hangj ára összerezzenek. Le ül mell ém, k ív áncsian n éz r ám, v árom a k érd és áradat át, de meglepet ésemre nem faggat.

Azt hittem, h étpecs étes titok lesz, hogy elt qntem valom be, erre felnevet.

A szak ács fia vagyok. Hamarabb tudom, mi van veled, mint az any ád. Sz óval, merre j árt ál?

Elmosolyodom. Val óban j ól mondja, mindig minden apr ó-csepr Q dolgomat ismerte. Furcsa ez a t ávols ág, ami k öz énk k ölt öz ött. Sz ívesen elmes éln ém neki azt a rengeteg élm ényt, amiben r észem volt, de nem tudom r ávenni magam. Nem értem az ok át, de amikor belekezdén ék, mintha fagy k ölt özne a nyelvemre, eln émulok t Qle.

Az arc át lesem. A haja megint r övid, mark ánsabb á v álnak t Qle a von áasai. Fel sem t qnt, mikor lett ennyire f érfias, mikor v áltozott meg az alakja. A hangja is m élyebb, és nem tudom, mi ért nem vettem észre. Az elm ült h ónapokban annyira befel é figyeltem, hogy k ív ülre mintha megvakultam volna.

Nagyon d üh ösek? k érdem f élve.

Tajt ékzanak. Senki sem tud semmit. Pletyk ákat hallottunk, hogy a hat ár k özel ében l áttak.

R ám pillant, tal án magyar ázatra v ár, én viszont felkelek. Ideje szembe n éznem a k övetkezm ényekkel. Min él el Qbb, ann ál jobb. Az id Q csak okot ad arra, hogy minden rosszabbra forduljon.

Elj átszom a gondolattal, hogy a bej áratot haszn álom, de ha a szolg ák l átnak el Qbb, azzal tal án elrontom. Beosonok a rejtékfolys ón, leoldom magamr ól a k öpenyt, elteszem szem el Ql azokat a dolgokat, amik az utaz ásrá eml ékeztetnek. Apr ós ág, de tudom, hogy bosszantan á Qket a l átv ányuk. Odakint m ég a csizm ámat is lepucoltam kicsit, nehogy olyan

nyomokat találnak rajta, amikről nem akarok beszélni. Igazság szerint nagyon keveset szeretnék csak elárulni.

Alig szedem rendbe magam, amikor kíváncsi az ajtó. Anyám lép be rajta, a tekintete nem sok időt vár. Most azonban nem húzom meg magam. Türelmesen kíváncsi, amikor rázúdítja a haragját, akaratlanul arra gondolok, mit lehetne kezdeni ennyi indulattal. Aztán elcsitul, várja a magyar ázat, én pedig úgy hazudok, mint a vízfolys. A beártságra panaszkodom, arra, hogy mindenki ellenségeknek tekint. Fogalmam sincs, mennyit hisz el belőle. Amikor magamra hagy, fásultan roskadok a székre.

Nagyon vágyom egy alapos mosdásra. Nyakig merülök a fürdőben, épphogy végzek, amikor ismét nyílik az ajtó.

Ezúttal szelíden, megfontoltan, oda sem kell néznem ahhoz, hogy tudjam, ki érkezett.

Nagyanyám már a pillantásával vár. Nem úgy, ahogy anyám, ő csendben teszi. Amikor viszont megszólal, a hazugságaim úgy dőlnek össze, mint egy kártyavár.

Szerelmes vagy?

Lehunyor a szemem. Felesleges lenne bármit tagadnom, mert ezek szerint minden tud. Lassan bólintok.

Azt hiszem.

Sokáig nem szól semmit. Megpróbál ez a csend, mégsem merem sürgetni. Felkel mellőlem, és ahogy visszanéz rám, az sok mindent elárul. Szán engem.

A végzet veled külsően kegyetlen, fiam.

Bámulom a csukódó ajtót, és próbálok értelmezni a szavait. Az az érzésem, figyelmeztetés. Csak azt nem tudom, mire.

[Előző](#)

[Következő](#)